No. 861 Zaterdag 30 Juni 1900. 17de Jaargang.

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
'Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 29 Juni.

Twee Vredeboden.

De wereld beoordeelt niet altijd met juistheid, wie haar ware vredeboden zijn. Dit bewijzen twee onsterfelijke boden des vredes, die het edele werk, waarvoor zij de volkeren zochten te winnen, moesten bezegelen met hun bloed.

Deze bloedgetuigen van den vrede zijn Petrus en Paulus, de heilige Apostelen, heden door de Heilige Kerk herdacht.

Twee mannen, strijdlustig van aard. Want Simon, de zoon van Jonas en een visscher van Bethsaïda aan 't galileïsche meer, was de eenige Apostel, die met zijn wapen in de bende hakte, waarmee Judas naar den Olijvenhof was uitgegaan.

En Saulus, de geletterde pharizeër van Tarsus in Klein-Azië, trok met ontvlamden bloeddorst van stad tot stad, dreigend alles weer te ontrooven wat Petrus gewonnen had voor Christus, en was niet van zijn anti-christelijken wolfsaard genezen, alvorens de groote dag van Damascus kwam.

De Heiland vervulde die twee vurige zielen met hooger licht en hoogere liefde.

Hoe eerlijk en trouw begonnen toen die twee edele gezanten, zonder andere geloofsbrieven dan het woord des Gekruisten, samen te werken voor den vrede der wereld!

Zij vingen aan met de *individuën*, en onderhandelden met de menschen, ziel voor ziel. Maar het kostte veel, eenige liefde te wekken en een verbasterd geslacht te doen gelooven aan geluk en aan rust in de door God gestelde orde. Onverschilligheid, stompzinnigheid, dommelen, van roes tot roes gaan, de hartstochten der verschillende leeftijden met elkander te verwisselen, of zelfs te verbinden, kortom, alles heette vrede, alleen de ware vrede niet. Wat bloedde dan hun apostolisch hart, wanneer Petrus en Paulus de beschavingswijken bij uitstek bezochten! Langs de marmeren treden ging de menigte de wonderschoone tempels binnen, waar alle hoofdzonden en begeerlijkheden in de wierook werden gezet. Neen, daar was de vrede niet, bij die valsche altaren!

En de twee herauten gingen zoowel tot de arme slaven en slavinnen als tot de wijzen van den Areopaag om den vrede te prediken, die bestaat in de onderwerping van den ganschen mensch, van 's menschen verstand en wil aan God, ons geopenbaard in Christus.

Zij richtten zich tot de geleerden van Israël en bezochten de arme Jodenbuurten om de nieuwe wereldorde de vaste grondwet aller toekomstige eeuwen aan te kondigen. Zij brachten de blijde tijding, dat er een zich steeds verjeugdigend leven was in de smetteloozе leer en het volmaakt rechtvaardig en oneindig liefderijk voorbeeld huns Meesters.

Vele scherpzinnige mannen, vele machtigen en meesters, die den toon aangaven, bleken voor de theorie van den apostolischen vrede hopeloos onverschillig en meer dan traag van begrip. Hun eigen *ik* had eenmaal post gevat in hunnen geest. Veel vlugger werden de vredeboden verstaan door eenvoudigen en door de nederige harten. Intusschen werden in alle standen en staten mannen gevonden van goeden wil. Al die eerstelingen begonnen een kern te vormen der door God herlevende menschelijkheid.

In Petrus' sleutels zien wij het zinnebeeld der geestelijke macht, in het zwaard van Paulus de kracht der prediking.

Met de jaren en al nadenkend leerden wij beseffen, hoe groot tevens de sociale zegeningen zijn, in deze geestelijke voorrechten besloten.

Inderdaad, met de wonderlijke visschersleutels zijn de deuren geopend voor het christelijk familieleven en voor de christelijke maatschappij, waar, zelfs in de rampzaligste tijdvakken der geschiedenis, rechtvaardigheid, gezag en vrijheid de openbare zedelijkheid blijven beheerschen. Paulus' zwaard heeft tallooze dwalingen verslagen, en de oppermacht geknakt der woeste hartstochten, die de schoone zedelijke orde tot een baaierd zouden maken, die den mensch, gelijk Coppée zegt, misvormen tot "une brute impulsive, capable des plus furieuses révoltes et des pires cruautés."

Maar de wet: vrede door de orde, die God gesteld heeft, werd door duizenden veracht. De groote Apostelen wandelden niet op rozen. En zij verwachtten dit ook niet. Want den H. Petrus was het voorspeld, dat de poorten der hel Gods instellingen wel niet overweldigen, doch er zeker verwoed op losstormen zouden. En de H. Paulus had het duidelijk vernomen dat hij veel te lijden zou hebben voor Christus' Naam. Hun roemrijke martelaarsgraven echter werden een gezegende akker, waarop ten eeuwigen dage de uitgestrooide zaden van den onsterfelijken zielevrede zouden bloeien.

Achttien eeuwen zijn over het heilig gebeente der Apostelen voorbijgegaan.

De valsche profeten hebben den arbeid van Gods gezanten bestreden. Leo XIII zet het edele werk des vredes voort, en dus blijven de valsche profeten hem en allen, die trouw en onbeschroomd met den zichtbaren leidsman der Kerk gaan, haten en bestrijden. Die haat neemt als het kameleon allerlei kleuren aan. Gij kunt hem nochtans onder alle kleurschakeeringen aan een onfeilbaar teeken onderscheiden. Spreek het woord *Rome* uit. Dan blaast het dier uit nijd. Hoe ondankbaar! Heeft het anti-clericalisme aan Rome zijne eenheid niet te danken? Niemand vond tot hiertoe een positief beginsel, dat de vijandige partijen inwendig kon samenhouden. Doch Rome is zoo machtig één, dat het zelfs zijne vijanden beweegt, één te zijn.

Helaas! deze anti-clericale eenheid is niet de eenheid der waarheid en der liefde. Derhalve geen ware vrede.

Met vreugde richten wij daarom onze blikken naar de eeuwige Stad, die als eene urne de dierbare assche bewaart der heilige Apostelen. Het is al geen goud wat er blinkt in de moderne beschaving. En menige dwalende heeft zich afgevraagd of hij het hoogere goed, eertijds door Sint-Petrus en Sint-Paulus aan de menschheid gepredikt, niet opnieuw moet gaan zoeken bij hem, die het hoofd der katholieke en apostolische Kerk is. Voor ons echter is dit geene vraag. Vast staan wij in de overtuiging, dat de oude geloofswaarheid en de christelijke liefde, die de oude beschaving hebben gelouterd, de nieuwe met een waren krans van innerlijken vrede kunnen kronen.

Waarom zouden wij niet al het mogelijke doen om dien vrede van ons godsdienstig leven in onze maatschappelijke actie?

Waarom zouden wij, bij het strijden voor de sociale orde en het hooger geestelijk en tijdelijk heil der gemeenschap niet blijven bij het edele vaandel van eenheid en liefde?

Zoo mogen de roemrijke Apostelen *vredeboden* zijn, voor allen, allermeest voor hen, die de christelijke beginselen niet scheiden van hun sociale actie.

DUISTERLINGEN.

't Is bekend, in 't oog vooral der ongeloovigen zijn wij, Katholieken, dompers en duisterlingen. Het volk

Feuilleton.

HET STUK BROOD.

(*Naar Francois Coppée.*)

De jonge hertog de Hardimont, bevond zich, om de baden te gebruiken, te Aix en Savoie, toen hij, op zekeren morgen na het ontbijt, terloops de courant inkijkende, het bericht las van het beleg van Reichshofen.

Hij dronk zijn glaasje chartreuse leeg, beval zijn kamerdienaar de koffers te pakken, en nam twee uur later den expres trein naar Parijs; daar aangekomen, begaf hij zich naar het werfdepôt, om zich voor den militairen dienst aan te melden.

't Is nu wel heel aardig voor een jongmensch, een tijd lang het fatje uit te hangen, operazangeressen het hof te maken, wedrennen bij te wonen enz. Maar er kunnen zich soms omstandigheden voordoen, die een jong edelman eraan herinneren, dat zijn voorvaderen iets meer gedaan hebben. Toen de hertog vernam, dat de Franschen op eigen grondgebied een slag verloren hadden, steeg het bloed hem naar het gezicht en was het hem te moede, of men hem een oorveeg had toegediend.

Geen oogenblik had Henri de Hardimont dan ook geaarzeld, om zijn vaderland ter hulp te snellen, en zoo kwam het, dat hij in de eerste dagen van November 1870 met de compagnie, waarvan hij deel uitmaakte, de wacht betrokken had, op een inderhaast opgeworpen stelling nabij Parijs.

Men was een paar dagen te voren op die plaats slaags geweest, het schroot had eenige aan den weg staande boomen verbrijzeld en de schors der overige was tengevolge van het hevig geweervuur geschroeid. Van een in de nabijheid staande verlaten herberg was het dak afgebrand en de muren, die met wijn bemorst waren, schenen als met bloed bevlekt.

Aan de deur dier herberg stond de jonge hertog, het naaldgeweer op den rug, zijn képi diep in de oogen gedrukt, zijn verkleumde handen in de zakken van zijn rooden pantalon. Hij stond in zwaarmoedig gepeins verzonken en tuurde in de verte.

Eensklaps gevoelde hij, dat hij honger had. Hij kreeg uit een op den grond liggenden zak een stuk kommiesbrood, 't welk hij bij gemis aan een mes doorbrak en langzaam begon op te eten. Doch na een paar happen had hij reeds genoeg; het brood was hard en bitter van smaak.

Ja, 't was nu een heel andere tijd dan vroeger, toen hij in het Café Anglais zijn patrijsje gebruikte, neen, aan dien soldatenkost zou hij zich nooit gewennen! En met een beweging van ongeduld wierp hij het stuk brood in de modder. Op hetzelfde oogenblik naderde een gewoon soldaat, die het brood opraapte, het met zijn mouw afveegde, en het gulzig verslond.

Henri de Hardimont was verlegen over zijn daad; medelijdend keek hij naar den armen slokker, die blijk gaf van zulk een goeden eetlust. 't Was een lang, mager jongmensch met een ziekelijk uiterlijk.

„Gij hebt dus ergen honger, kameraad?" vroeg de Hardimont, op den soldaat toetredend.

„Zooals ge ziet", antwoordde deze met vollen mond.

„Neem me niet kwalijk, als ik geweten had, dat ik er u pleizier had mee kunnen doen, dan zou ik het brood niet weggegooid hebben."

„'t Is niet erg," luide het antwoord „zoo kieskeurig ben ik niet."

„Dat doet er niet toe, wat ik gedaan heb is verkeerd en ik heb er spijt van. Maar ik wil niet, dat gij een slechten dunk van mij meeneemt en daar ik nog wat cognac in mijn veldflesch heb, zullen wij samen een borrel drinken."

De man had het brood naar binnen gespeeld, nu bood de hertog hem een cognacje aan, en kennis was gemaakt.

„En hoe heet gij", vroeg de soldaat.

„Hardimont, antwoordde de hertog, zijn adellijken titel verzwijgend...

„En gij?"

„Jean Victor......Ik kom uit de ambulance........Ik was te Chatillon gewond.........Men heeft het goed in de ambulance, heerlijke paardensoep krijgt men daar......Ik had slechts gering letsel bekomen, de chirurgijn beduidde mij, dat ik heen kon gaan en nu kan ik helaas weer honger lijden.......Gij zult me misschien niet gelooven, kameraad, als ik u zeg, dat ik mijn geheele leven lang honger had geleden."

Dat woord klonk verschrikkelijk en de hertog de Hardimont, die zooeven nog de goede keuken van het café Anglais betreurd had, keek zijn metgezel verbaasd aan.

De soldaat glimlachte smartelijk en vervolgde op vertrouwelijken toon.

„Kom laten wij wat heen en weer loopen, om warm te worden en dan zal ik u dingen vertellen, waarvan gij zeker nooit geoord hebt......"

„Ik heet Jean-Victor, kortweg Jean Victor, omdat ik een vondeling ben: het eenige tijdperk uit mijn leven, dat ik met genoegen herinner, is dat mijner kinderjaren, die ik in een gesticht

dom houden—dat was steeds de leuze der Kerk, het parool der geestelijkheid.

Zóó was het in de „duistere" middeleeuwen, zóó is het nog in onze "verlichte" negentiende eeuw.

En dat liedje werd al zóó dikwijls en op zóó verschillende wijzen opgedreund, dat zeer velen werkelijk te goeder trouw gelooven, dat het waarheid zegt.

Als een rots staat het bij hen vast, dat het tijdvak der middeleeuwen een tijdvak was van ruwe onwetendheid, van dom bijgeloof, van algemeene geestelijke duisternis. Eerst met de Hervorming begon het licht te schemeren; sinds klom de zon der wetenschap al hooger en hooger, zij staat nu ruim een eeuw in vollen middagluister aan 't firmament.

Maar bij de Roomschen blijft het duister, zorgvuldig knijpen zij de oogen dicht voor die hel stralende zon der wetenschap: dom houden blijft het wachtwoord der Kerk.

Neen, duizendmaal neen, wij Katholieken zijn geen duisterlingen, de Kerk is niet tegen ontwikkeling, tegen vooruitgang, tegen 't onderwijs.

Wie dát beweert, kent eenvoudig de geschiedenis niet.

Immer en altijd toonde de H. Kerk zich bezorgd voor het onderwijs harer kinderen. Overal waar christelijke gemeenten ontstonden, werden ook al spoedig scholen opgericht. In de zoo gesmade "duistere" middeleeuwen steeg het volksonderwijs tot een ongekenden bloei.

Naast iedere kerk, in ieder dorp of gehucht, verrezen scholen, waar zoowel de gewijde als de ongewijde wetenschappen werden beoefend. Men had kapittelscholen, kloosterscholen en parochiescholen. Bekend is, hoe onnoemlijk veel de *Broeders van het gemeene leven* van Geert Groote en Floris Radewijns in Nederland en verre daarbuiten voor het volksonderwijs gedaan hebben.

Steeds was de Kerk de ijverigste bewonderaarster van kunsten en wetenschappen. Aan wie danken we het, dat de schatten der wetenschap uit vroegere eeuwen bewaard bleven? Wanneer vooral bloeiden de universiteiten en leefden de grootste geleerden: *Thomas van Aquine, Anselmus, Albertus Magnus, Bonaventura?* Oxford telde nog in 't jaar 1340, 30.000 studenten, Praag in 1408, 36.000 studenten en 700 leeraars, Parijs in 1538, 20.000 toehoorders. Wie heeft de domkerken in Duitschland, Nederland, Frankrijk, Italië en Spanje gebouwd? Deze reuzenbloemen van hemelsche schoonheid en wijsheid zijn alle in katholieke geesten ontkiemd en zijn uit katholieke harten tot eeuwige bewondering der nakomelingen ten hemel opgegroeid; zij leggen getuigenis af niet alleen van de vroomheid en offervaardigheid van het katholieke volk dier dagen, maar ook van de hoogte der kunst, welke sedert dien tijd niet meer bereikt is. Onder haar zonen telt de Kerk de grootste dichters, schilders, natuurvorschers, sterrenkundigen, de geleerdste beoefenaars van elke wetenschap.

Zóó was het in de eeuwen vóór de Hervorming, zóó is het nog.

Aan Leo, den thans regeerenden Paus, dankt de wetenschap, de profane zoo goed als de gewijde, meer dan aan wien ter wereld.

Hooger en lager onderwijs stonden altoos en staan nog hoog in eere bij de Kerk, bij priesters en leeken.

Denk slechts aan de duizenden, neen de millioenen guldens, die sinds jaar en dag door de Katholieken worden bijeengebracht voor het onderwijs hunner kinderen. En die offers brengen zij nog altoos met liefde, hoe zwaar het velen moge vallen.

Die offervaardige liefde zoekt men te vergeefs buiten de Katholieke en geloovig Protestantsche Kerk.

Dit alles weten — en wie weet het niet? — en dan nog durven spreken van dompers en duisterlingen, is...... lage laster!

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Havennieuws.

Dinsdagmiddag viel hier, komende van Cartagena, binnen het amerikaansche oorlogsschip *Machias*, commandant L. C. LOGAN.

De *Machias*, een kanonneerboot met dubbele schroef, is bemand met ongeveer 150 koppen en voert in de hoofdbatterij acht vier-duims snelvuur-kanonnen, in de tweede batterij vier zes-ponders en twee een-ponder snelvuur-kanonnen. De lengte van de *Machias* bedraagt 204 voet, de breedte 32 voet 1½ duim en zij heeft een diepgang van 12 voet bij een waterverplaatsing van 1.177 ton en een snelheid van 15½ knoop.

De *Machias* werd op stapel gezet in 1891 en te water gelaten in 1894; zij kostte $818.500.

Bij het binnenkomen in de haven en bij het bezoek van den Gouverneur en van den amerikaanschen Consul werden de gebruikelijke saluutschoten gedaan.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Adelina Adelijs, Bernal c|o Lucien Salcedo, Eufemia Bor, G. Capriles, Paulina Cortelf, Mari Coronell, Cesilia de Windt. N. G. Da Costa Gomez, Mina Folborg, Catalina B. de Henriquez c|o Alexandro Rooyer, Julius L. Jansen, Luisa Loo, Clemensia Penso, Practico de Caracas Baay Cuarentena, Odilio Ruin, Helena Sintiago. F. H. Schonten.

Marine.

Hr. Ms. fregat *De Ruyter*, dat hier in 1892 dienst deed als stationsschip, is 29 Mei ll. publiek onder den hamer gebracht op 's Rijks werf te Willemsoord. Daarbij werd geconditioneerd, dat door alle inschrijvers f 3000 cautie zou worden gestort bij de opening der biljetten.

***

Hr. Ms. *Zeeland*, die onverwachts uit de West naar Holland werd teruggeroepen, zou naar Delagoa-baai gaan om Hr. Ms. *Friesland* te vervangen.

Een maandblad.

Deze week is hier verschenen een reclame-maandblad, *Excelsior* genaamd, dat kosteloos uitgegeven wordt door de GEBR. JONCKHEER.

Dit blad moet dienen tot opgave der artikelen van bovengenoemde firma en tot plaatsing van advertentien.

Aruba.

De *Maria Leoncita*, toebehoorende aan den heer A. LACLÉ en varende onder venezuelaansche vlag, is opgebracht naar La Guaira.

Men zegt, dat de oorzaak hiervan is een politieke correspondentie uit S. Margarita, die door genoemd schip werd overgebracht.

Indien dit gerucht waar is, of minstens aanleiding daartoe bestaat, dan zou er misschien wel een verklaring kunnen gevonden worden, waarom de venezuelaansche Regeering in den laatsten tijd zoo streng het oog houdt op de arubasche schepen.

Venezuela.

Over de aardbeving, die plaats had in het oosten des lands, zijn meer bijzondere berichten ingekomen.

Cariaco heeft het meeste geleden; de huizen, welke niet zijn ingestort, zijn bouwvallig geworden en vele menschen zijn zonder dak en konden zich niet beschutten tegen den geweldigen regen, die met stroomen neerviel. De schade, door de aardbeving te Cariaco veroorzaakt, wordt geschat op 40.000 bolivares en twee personen werden gewond.

Ook Casanay en Chiguará leden veel, Carúpano minder.

— De partijgenoot van den Mocho (HERNANDEZ) generaal C. RANGEL GARBIRAS is te Cúcuta gevangen genomen. Op hem werd een correspondentie gevonden aan het Bestuur van Colombia.

— Nu generaal PILAR MEDINA zich heeft overgegeven, is ook de vrede in den staat Falcón hersteld. Aan de consulaire agenten van Frankrijk en Amerika te San Cristobal is verder het exequatur geweigerd, omdat zij zich gemengd hebben in de politiek van het land.

— De *Venezuelan Herald* deelt mede, dat binnenkort verschillende duitsche oorlogsschepen Venezuela zullen bezoeken. Reeds kwam in het begin der vorige week de gepantserserde kruiser *Vinetta* te La Guaira aan.

Colombia.

Generaal R. GONZÁLEZ VALENCIA heeft thans Cúcuta geheel ingesloten. Eerst richtte hij nog een schrijven aan de hoofden der oproerlingen om ter voorkoming van een bloedbad de stad aan hem over te geven. Zij wenschten echter niet anders dan met de wapenen in de hand een groet te brengen aan de gouvernementstroepen. Daarop werd door drieduizend man Puerto Villamizar bezet om de opstandelingen buiten verbinding te stellen met den staat Zulia en verder werd Cúcuta afgesloten van alle communicatie met de grensplaatsen. Ook sneed generaal GONZALEZ VALENCIA allen toevoer af van licht en water.

De revolutionnaire troepen, die onder generaal DURÁN van Riohacha waren uitgetrokken om Santa Marta aan te vallen, keerden in overhaaste vlucht naar Riohacha terug bij de nadering der gouvernementstroepen. Waarschijnlijk zijn nu ook die opstandelingen door de troepen van het gouvernement aangevallen.

Ingezonden Mededeelingen.

DE KINDEREN.

---

heb doorgebracht. Wij hadden een ruime, frissche slaapzaal, met zindelijke bedden en mochten vrij in den mooien, grooten tuin spelen en er was eene heel jonge, aardige zuster, wier lieveling ik was."

„Na mijn eerste H. Communie beleefde ik niets dan ellende. Men deed mij in de leer bij een stoelenmaker in den faubourg St. Jacques. Daar leerde ik voor het eerst honger lijden. De baas en zijn vrouw waren vreeselijk gierig en het brood, waarvan men bij iederen maaltijd een klein stukje voor mij afsneed, was altijd achter slot. En 's avonds hadt ge de vrouw eens moeten zien, als zij ons van soep bediende, hoe zij dan bij iederen schep uit de soepterrien zuchtte......"

„De andere leerjongens, twee jeugdige blinden, waren er niet zoo ongelukkig aan toe als ik, zij kregen wel niet meer, maar zij zagen tenminste den verwijtenden blik der boosaardige vrouw niet......... Tot overmaat van ramp had ik altijd verbazend grooten eetlust. Wat kon ik eraan doen? Gedurende de drie jaren, dat ik in de leer was, liep ik altijd met een hongerige maag. Drie jaar lang!"

„Men leert het stoelenmatten in een maand, doch de Heeren van het gesticht houden daarmede geen rekening en het vermoeden dat de kinderen voor ander werk gebruikt worden, schijnt niet in hen op te komen...... Gij waart verwonderd, toen gij mij het brood uit den modder zaagt oprapen. Ach, dat is voor mij niets ongewoons: ik heb genoeg korsten uit de vuilnishoopen gezocht, meestal waren ze zoo droog, dat ik ze een nacht moest laten weeken...... Een enkele keer deed ik wel eens een goede vondst, als namelijk een of andere schooljongen zijn boterham, waarvan slechts een paar happen gedaan waren, had weggegooid".

„Toen mijn leertijd om was, verdiende ik met mijn bedrijf niet genoeg, om aan den kost te komen. Ik probeerde van alles, want ik wilde wel werken.

„Ik kwam achtereenvolgens bij een metselaar, een timmerman en een kruidenier...... De een zond mij weg, omdat hij geen werk had, de ander, wijl hij een kleineren jongen nam. Op achttienjarigen leeftijd kwam ik in dienst...... Gij weet zoo goed als ik, dat het met ons soldaten, sedert het beleg en den hongersnood jammerlijk gesteld is! Gij ziet dus, dat ik zooeven niet gelogen heb, toen ik zeide, dat ik mijn leven lang honger heb geleden."

De hertog, van nature zeer goedhartig, voelde zich diep getroffen.

„Jean-Victor," zeide hij, „als wij beiden dezen afschuwelijken oorlog overleven, dan zullen wij elkaar eens nader spreken, en hoop ik alsdan iets voor u te kunnen doen. Voor het oogenblik zullen wij als goede kameraden mijn rantsoen deelen, ik voor mij heb er toch te veel aan."

't Was een warme, krachtige handdruk, die de beide mannen elkaar gaven; dan gingen zij, daar 't inmiddels avond geworden was, terug naar de herberg, waar een twaalftal soldaten bereids hun strooleger hadden opgezocht, en zich naast elkaar neervleiend, sliepen ook zij weldra in.

Te middernacht opent de sergeant van de wacht de deur en roept de namen af der manschappen, die de schildwachten moeten aflossen.

De hertog was er ook onder, maar hij werd niet wakker op het geroep.

„Hardimont, eruit!" herhaalt de onderofficier.

„Als gij 't goedvindt, sergeant, zal ik in zijne plaats gaan," zegt Jean-Victor, „mijn kameraad slaapt nog zoo gerust."

„Zooals ge wilt."

De vijf soldaten begeven zich naar hun post.

Een half uur later hoort men geweerschoten knallen. In een oogwenk zijn allen op de been.

„Maar, hoe laat is het toch?" zegt de hertog, „ik heb de beurt van de wacht."

„Jean-Victor is in uwe plaats gegaan."

Daar komt een soldaat buiten adem aangeloopen.

„Wat is er gaande," vraagt men hem, nu hij hijgende blijft staan.

„De Pruisen zijn in aantocht......"

„Waar zijn de kameraden?"

„Zij komen ... Er is niemand gedood dan die arme Jean Victor......

....

Den vorigen winter verliet de hertog de Hardimont op zekeren nacht tegen twee uur de club, in gezelschap van zijn vriend graaf de Saulnes; den geheelen dag had hij zich reeds niet prettig gevoeld en ook nu nog had hij een weinig hoofdpijn.

„Laten wij liever te voet naar huis gaan, André...... Ik heb behoefte aan lucht".

„Zooals ge wilt, waarde vriend".

Zij zonden dus hun rijtuig weg, zetten den kraag van hun jassen op en zwijgend liepen zij naast elkaar voort.

Eensklaps trapt de hertog met de punt van zijn schoen op een hard voorwerp; 't was een korst brood met zand en slijk besmeerd.

Tot zijne verbazing ziet Mr. de Saulnes, dat de Hertog de Hardimont het stuk brood opraapt, het zorgvuldig met zijn zakdoek afveegt en het vervolgens op een bank van den boulevard legt, waar het bij den schijn der lantaarn, iedereen in het oog moet vallen.

„Wat doet ge daar?" vraagt de graaf schaterlachend. „Ben je gek, kerel?"

„Ik doe dit ter gedachtenis aan een armen drommel, die voor mij zijn leven gelaten heeft," antwoordt de hertog met eene lichte trilling in de stem...... „Lach er niet om, mijn waarde, ge zoudt mij kwaadmaken!"

BUITENLAND.

Rome. — Koning Menelik van Abessinië laat in zijn rijk een aantal geneeskundige scholen oprichten, met katholieke Zusters als verpleegsters.

En dat terwijl men in Frankrijk de gasthuizen laïciseert en de liefdezusters van het ziekbed verjaagt. O beschaving!

— Te New-York is kapitein Arthur Mac Kinley, neef van den president der V. S., katholiek geworden.

Italie. — Men heeft, schrijft de italiaansche correspondent van de *Telegraaf*, behalve van Marconi, den grooten man van 't telegrapheeren zonder draad, zeker ook al wel gehoord van een ander italiaansch geleerde op 't gebied der electriciteit, den professor Mgr. Cerebottani. Dezer dagen werden door hem een aantal nieuwe telephonische en telegraphische instrumenten voltooid, die vermoedelijk alle weer een groote toekomst zullen hebben.

Het eerste is de afdrukken gevende telegraaf, een toestel dat de telegrammen kan opnemen, zonder dat er iemand bij behoeft te zijn ter ontvangst.

Niet minder belangwekkend is het alphabetische Morse-klavier, waarmee een snelheid kan verkregen worden, tienmaal zoo groot als die van de tegenwoordige in gebruik zijnde sleutels.

Verder vond Mgr. Cerebottani (de professor is geestelijke) een "Pantelegraaf" uit, waarmee men geschriften en teekeningen langs electrischen weg op enorme afstanden overbrengen kan.

De geleerde geestelijke, die — daar hij veel te München vertoeft — reeds gelegenheid had, om de resultaten van zijn uitvindingen op verscheiden Beiersche telegraaflijnen te constateeren en pas onlangs ook op de lijn Como-Milaan proeven nam, zal nu in de gelegenheid worden gesteld hetzelfde ook te doen op de lijn Rome-Genua, hoewel op deze druk gebruikte lijn natuurlijk eerst tal van voorbereidingen moeten worden getroffen, ten einde den geregelden dienst niet te storen.

Frankrijk. — Ten gevolge van de parijsche verkiezingen zijn niet herkozen 7 gematigd republikeinen w. o. de heer Hattat, de vriend van den heer Brisson en gemeenteraadslid voor hetzelfde kiesdistrict, dat dezen oud-president-minister sinds jaren afvaardigde. Verder zijn niet herkozen 13 radicalen, w. o. de aftredende voorzitter van den gemeenteraad de heer Lucipia, 5 socialisten en 2 nationalisten. De radicalen hebben dus het meest verloren, daarna de gematigd republikeinen, bij de socialisten staat tegenover het verlies van 5 zetels de winst van 2, zoodat zij, die bij eerste stemming niets verloren, in het geheel slechts 3 zetels zijn achteruitgegaan. Van den ouden gemeenteraad zijn 50 leden herkozen, 30 nieuwen, waarvan 9 bij eerste, 21 bij tweede stemming.

Over de verdeeling van de getalsterkte der verschillende partijen in den nieuwen gemeenteraad heerscht eenige weifeling, omdat 2 radicaal socialisten, zonder bepaald zich te scharen onder nationalistische vlag, toch verklaringen hebben afgelegd van beslist anti-Dreyfusisme en van groote liefde voor het leger, blijkende uit hun afkeer van de geschriften van Urbain Gohier.

De *Echo de Paris*, het hoofdblad der nationalisten, verdeelt den nieuwen raad in 50 nationalisten, 2 radicalen en 28 socialisten.

De *Aurore* geeft 31 nationalisten, 15 monarchalen, 23 socialisten, 10 radicalen en 2 republikeinen. De *Figaro* geeft een middenweg, waarschijnlijk, den meest juisten. Het blad neemt eene meerderheid aan van 51 nationalisten, waarvan er 24 zuiver en alleen nationalisten zijn, maar terwijl de overige alle op nationalistisch programma gekozen werden, zijn zij toch naar afkomst, verleden en neigingen te verdeelen in 10 monarchalen, 8 gematigd republikeinen, 5 radicaal socialisten en 4 socialisten, genre Rochefort. De 29 ministerieelen, zooals men ze thans noemt, bestaan uit 13 radicaal-socialisten en 16 zuivere socialisten.

In de practijk zullen eenige cijfers nog verandering ondergaan. Er zijn onder de verkozenen meer dan één die twijfelachtig zijn, en die zich thans bepaaldelijk bij de nationalisten zullen aansluiten. Hoevelen dit doen zullen, moeten wij afwachten, zeker is het, dat de gemeenteraad van de stad Parijs eene besliste nationalistische meerderheid heeft. Onder de gekozenen behooren de heeren Dauset, de geschorste leeraar, verder de beschuldigden van het Hooggerechtshof Dubuc en Ballière en de advocaat Jules Auffrey. De andere namen zijn minder bekend, maar wat vermelding verdient, is dat er bijzonder druk gestemd is en dat bijna overal de nationalisten met groote meerderheid hunne overwinning behaalden.

Engeland. — De *London Gazette* maakt het verslag openbaar van kolonel Kekewich over het beleg van Kimberley. Lord Roberts heeft er de volgende aanteekening bij gemaakt: „Ik ben van meening, dat men kolonel Kekewich veel dank verschuldigd is, voor de vernuftige beschikkingen, die hij voor de verdediging van Kimberley heeft getroffen, voor de snelle organisatie van de hulptroepen, tengevolge waarvan men den vijand in bedwang heeft kunnen houden, en voor den tact, het oordeel en de vastberadenheid waarvan hij gedurende het geheele beleg blijk heeft gegeven. Ik beveel, met het volle vertrouwen, dezen officier in de aandacht van Hr. Ms. regeering aan. Ik meen hierbij te moeten voegen, dat de burgers van Kimberley, onder wie zich voornamelijk hebben onderscheiden de heeren Cecil Rhodes, Olivier, de tegenwoordige burgemeester, en Henderson, de vroegere burgemeester, mij toeschijnen zeer gewichtige diensten te hebben bewezen. Vooral de heer Rhodes heeft stoffelijke hulp verleend bij de gelukkige verdediging van de plaats."

— In het Huis der Gemeenten is het ontwerp tot goedkeuring van het plan van den australischen Statenbond bij tweede lezing goedgekeurd, nadat minister Chamberlain had medegedeeld hoe overeengekomen was, dat er een hooger beroep zou wezen op den "Privy Council" in alle aangelegenheden, behalve die waar het uitsluitend australische belangen geldt. Door den Vice-Minister van Buitenlandsche Zaken, den heer Brodrick, werd bevestigd, dat Rusland terrein voor een kolenstation en een maritiem hospitaal verkreeg in de Coreaansche verdragshaven Masampho. Maar aan de russische Regeering zijn daarbij geen uitsluitende rechten toegestaan en de bij verdrag vastgestelde rechten der britsche onderdanen zijn door deze overeenkomst niet verkort.

— De vroegere liberale Minister voor Ierland, John Morley, heeft, aan een feestmaal te Cambridge het woord voerend, eenige gezegden uit Lord Salisbury's jongste toespraak op het *Primrose*-feest aan eene scherpe critiek onderworpen. Met name laakte hij wat deze gezegd heeft over de noodzakelijkheid om zoowel Gordon's dood als de nederlaag bij Majuba te wreken. Gij hebt hier aan de Universiteit, sprak Morley, een staf van hoogleeraren in de wijsbegeerte en in de ethiek, en ook eene schare van uitgelezen predikanten. En ik zou nu wel eens willen weten of al deze mannen ons niet zouden leeren, dat van alle hartstochten die de menschheid vaneenscheuren en misvormen, de wraakzucht de allerlaagste en meest wreede is. Moest de schim van den dapperen en edelen Gordon verzoend worden met het bloed der duizenden geslachte Derwischen? En is er eenige verhouding tusschen de nederlaag van een paar honderd man op den Majuba-heuvel en de geweldige expeditie van thans, met hare afgrijselijke slachting van menschen, haar vreeselijke verwoestingen, de verlaten hoeven, de weduwen en weezen, de gebroken harten?! De wraak moge zoet zijn — zulk een helsch schouwspel rechtvaardigt zij nooit! Kan men er zich dan nog over verbazen — dus besloot John Morley — dat de de volken met wantrouwen en vooroordeel, met ingewortelde bitterheid, als Lord Salisbury gezegd heeft, nederzien op Engeland, nu dit geen taal meer voert van zedelijkheid en rede, maar van heerschzucht, geweld en wraak?

— De Londensche *Standard* zegt, cynisch als zijn patroon Salisbury, dat van vrede en vredesonderhandelingen feitelijk geen sprake kan wezen, en dus ook niet van het beëindigen van dezen oorlog door een verdrag. De Boeren wier persoonlijke vrijheden geëerbiedigd zullen worden, zullen niet als eene gewapende natie behandeld worden of op voet van gelijkheid als oorlogvoerenden. De annexatie zal geschieden langs automatischen weg, door den opmarsch van Roberts. *Daily Chronicle* voegt er bij, dat aan President Kruger „ook geen schaduw van gezag" meer gelaten kan worden". — Doen deze verwatene uitingen eener verblinde pers niet hoe langer hoe vuriger verlangen, zoo niet naar tusschenkomst, dan toch dat er iets tusschenkomt?

Amerika. — De New-Yorksche correspondent van de *Frankfurter Zeitung* seint, in strijd met de Engelsche berichten, dat de indruk veld wint, dat te Washington een gunstiger stemming voor de Boeren is ingetreden. Men verneemt, dat President Mac Kinley misschien nog niet-officieel en vertrouwelijk te Londen zal vragen of eene bemiddeling thans aannemelijk zou zijn.

In den Senaat werd met 36 tegen 21 stemmen na eene krachtige redevoering van den heer Webster Davis, besloten, de deputatie niet in de vergaderzaal toe te laten. Door den Voorzitter der Commissie voor de Buitenlandsche Zaken werd, waarschijnlijk als argument tegen de toelating, er op gewezen, dat de deputatie het land zou afreizen en bijeenkomsten zou bijwonen, waarvan het doel geen ander is dan het volk over te halen om pressie te oefenen op de Regeering. — De Regeeringen schijnen dus te moeten regeeren tegen de openbare meening in!

Transvaal. — Er werd melding gemaakt van een wapenstilstand, dien Lord Roberts zou gevraagd en Botha geweigerd hebben. De *Oficina Maritima* geeft daarvan de volgende verklaring:

Lord Roberts stelde den Boeren voor zich over te geven. Dit zou geschieden zonder te kort te schieten aan de eer en daardoor zouden zij aan veel schade ontkomen. De commandant Botha vroeg toen een wapenstilstand van zes dagen om te overleggen en de zaak te overdenken. Lord Roberts bood slechts vijf dagen

aan, dat door Botha werd verworpen, en opnieuw begonnen de vijandelijkheden.

Generaal Dewet heeft de communicatie van Lord Roberts van twee kanten afgesneden. Zou zegt men ook, dat generaal Olivier erin geslaagd is met een commando door de engelsche liniën te breken en thans de communicatie bedreigt. Generaal Botha maakte een optrekkende beweging naar de engelsche troepen en bevond zich op slechts zes mijlen afstand van de voorhoede. Indien dit alles waar is en daarbij genomen de slechte gezondheidstoestand van Roberts' leger te Pretoria, dan zou men zeggen, dat de oorlogskans een weinig ten voordeele van de Boeren keeren gaat. Deze laatsten maakten zich ook nog meester van de correspondentie, bestemd voor het leger van Roberts, alsmede van een waarde £ 4000 aan postzegels.

China.—Werd de vorige week melding gemaakt, dat sommige gezanten zouden zijn vermoord, dat bericht is nog niet bevestigd; integendeel, Duitschland reeds kreeg tijding, dat zijn gezant baron von Kesseler nog in leven is, terwijl van een anderen kant werd gemeld, dat de engelsche, oostenrijksche en belgische legaties niet in brand waren gestoken, met de overigen schijnt dit echter wel het geval geweest te zijn. Over de tegenwoordige verblijfplaats der gezanten is men echter in het onzekere.

De opmarsch der verbonden troepen naar Peking schijnt niet zonder verliezen plaats te hebben. Zeker is het, dat zij Tien-Tsin zijn binnengerukt; zij werden aangevallen door de chineesche troepen onder prins Tuan, die den troepen van den engelschen admiraal Seymour een verlies van 63 dooden en 200 gewonden zou toegebracht hebben. Ook moesten er andere troepen der mogendheden tot versterking der eersten naar Tien-Tsin optrekken. Prins Tuan zou ook benoemd zijn tot bevelhebber der chineesche vloot.

De mogendheden gaan voort met troepen en schepen naar China te zenden; een duitsch en twee russische oorlogsschepen bekwamen belangrijke schade bij het bombardement van Takou. Ook Japan neemt ijverig deel aan de chineesche aangelegenheden. Het hollandsche oorlogsschip, dat uit de Oost naar Chefoo werd gezonden, is Hr. Ms. *Holland*.

A. J. L. STUMPF,

Agentuur & Commissiehandel.

Heerenstraat — Curacao.

Heeft per laatst aangekomen stoomschepen ontvangen en ontpakt, een groot assortiment Tieleman & Dros' blikjes eetwaren & lekkernijen w. o.:

A. ½ & ¼ blikjes diverse soort groenten.

B. 2 L & 3 L blikken, div. soorten groenten, geschikt voor Hotels & groote families.

C. ½ blikken div. soorten groenten en vleesch.

E. ½ blikken div. soorten groenten, aardappelen & vleesch.

G. *Tafelzuren in stoopen als:* Augurken Komkommers, Sjarlotten, St. Jans Uien & Bloemkool, Spaansche Olijven.

H. *Soepen als:* Schildpadsoep, Erwtensoep, Golbertsoep, Hoendersoep, Juliensoep, Kalfssoep, Londonderes, Ossensoep, Witte Ragout, Br. Ragout, Wildsoep, Oxtailsoep. Kenijsoep, Tapiocasoep.

I. *Visch,* Gerookte Zalm, Gebakken Paling, Gerookte Paling, Versche Holl. Stoomzalm, Gebakken Bot, Gerookte Sprot, Philp & C. Sardinen ½ & ¼ Blikken, Garnalen, Haring in blik & Ansjovis.

K. *Gebraden Vleesch.* ½ kg. & ¾ kg. Blikken div. Vleeschsoorten.

L. *Gez. & Ger. Vleesch.* 5 L. & 2½ L. Vaatjes Pekelworst, Saucijsjes, Spek, Rookspek in pekel & Rolpens.

M. *Worst & Gez. Vleesch.* Hammenworst, Cervelaatworst, Truffelworst, Boterhammenworst, Leverworst, Id. [Haagsche] Bloedworst, Tongenworst, Hoofdkaas.

N *Puddingen & Sausen.* Diverse soorten.

P. *Kruidenierswaren.* 1 L. Schroeffl. Tafelamandelen & Sucade, Blikken Vijgen, Pakjes Bloem van Sago & Maizena.

R. Verschillende merken Banket in Stopflesschen.

S. *Koek in Blik.* Deventerkoek, Secretariskoek, Sucadekoek, Kandijkoek, Gemberkoek, Beschuitkoek, Snipperkoek, Ontbijtkoek, Haagsche beschuit, Keukenbeschuit, Zoet Roggebrood, Wit Roggebrood, Zoet Roggebrood met Krenten.

DE ECHTE

Singer--Naaimachine

verkrijgbaar op *afbetaling*

— BIJ —

A. J. L. STUMPF,

Heerenstraat.—Curaçao.

Ondergeteekende maakt hierbij bekend, dat hij van af 1 Mei is opgetreden als agent van de "Naaml. Vennootschap - Zout-Exploitatie & Cultuur-Ondernemingen BONAIRE te Bonaire.

Curaçao, 1 Mei 1900.

A. J. L. STUMPF.

"LA CORONACION"

REAL FABRICA DE CIGARILLOS

—OTRABANDA, CALLE ANCHA.—

—o—

Los cigarrillos de esta afamada Fábrica están elaborados con los mejores materiales de la Habana.

ALGODON, PECTORAL, TRIGO, BERRO, etc., etc.

SE VENDE POR MAYOR Y AL DETAL

en todos los Almacenes, Boticas y Tiendas de Curaçao, Bonaire, Aruba, Trinidad, Venezuela, Haiti, Colombia, etc., etc.

En esta fábrica encontrarán los fabricantes *PAPEL PARA CIGARRILLOS, PICADURAS DE PRIMERA CLASE.*

Bruning & Muhren

AMSTERDAM.

LINNENFABRIEK te Veldhoven, Noord-Brabant,

eigen Lingeriefabriek, eigen Drukkerij, Cartonnagefabriek.

In Holland en in Nederlandsch Indië ruim 600 met veel succès werkende Stalen-Dépôts.

De stalen der uitgebreide collecties **Nouveautes in Stoffen** zijn, evenals die der **Witte Goederen, Bonneteries, Lingeries,** etc. te ontbieden aan ons Dépôt te Curaçao.

Dépôthouder te Otrabanda—Curaçao

ANTOINE PIJPERS.

Van af 1 Mei is ondergeteekende opgetreden als agent van den Heer H. J. C. B. Hellmund te Bonaire.

Curaçao, 1 Mei 1900.

A. J. L. STUMPF.

Advertentien.

Verkrijgbaar bij

A. J. L. STUMPF

HEERENSTRAAT, CURAÇAO.

ECHTE FRIESCHE BOERENJONGENS

ƒ1,75 per flesch.

FOTOGRAFIA SOUBLETTE.

Este muy conocido Taller ofrece de nuevo sus trabajos á sus numerosos clientes, acaba de recibir máquinas de las últimas invenciones y tiene constantemente de venta aparatos é ingredientes frescos para el arte fotográfico.

HORAS DE TRABAJO:

De 8 A. M.—4 P. M.

Z. M. KAZEN & EDAMMER KAAS

— EN —

Hollandsche Boter

in 7 ℔, 2 ℔ & 1 ℔ blikken.

— BIJ —

A. J. L. STUMPF.

Dames-, heeren- & kinderschoenen

— BIJ —

A. J. L. STUMPF.

CHAMPAGNE

1|1 en ½ fl. **Moet & Chandon.**
1|1 en ½ fl. **Carte Bleue** (dorure).
1|1 en ½ fl. **Carte Blanche** (sec).
1|1 en ½ fl. **Carte d'Or** (dry).

KAISER FRIEDRICH QUELLE

Mineraalwater van den eersten rang.

A. J. L. STUMPF.

— CURAÇAO —



LUZ DIAMANTE,

LONGMAN & MARTINEZ,

NEW-YORK,

Libre de Explosión, Humo y Mal Olor

— DE VENTA POR —

Las Ferreterías y Almacenes de Víveres.

Kinandoa. Kinandoa.

Deze drank wordt ten *zeerste* aanbevolen door heeren geneeskundigen. Ze overtreft de *Quina La Roche* én in prijs én in geneeskracht. Verkrijgbaar in 1|1 flesschen. Per flesch f. 2.50.

Eenig importeur.

A. J. L. STUMPF.

Curaçao:

ATENCION.

Mi no ta ricibi ningun bishita na Dain sino es koe mi pidi 6 es koe pidi y pa escrito.

A. VAN UYTRECHT.

Bossen brandhout

worden thans gerealiseerd tegen f. 0,15 per bos.

A. J. L. STUMPF.

1|1 & ½ flesschen Tivoli Bier
1|1 & ½ „ Bismarck Bier.

verkrijgbaar bij

A. J. L. STUMPF.

Botica Central.

DE LANNOY & Co.

Overzijde.— Breedestraat.

Groote voorraad van artsenijen en van de allernieuwste patentmiddelen: allervoortreffelijkste wijnen van de beste merken; heerlijke siropen; sodawater; brillen van allerhande soorten; allerfijnste en allerwelriekendste parfumerieën; cacao en chocolade van verschillende merken; uitgezochte confituren: sigaren uit de meest geroemde fabrieken, enz., enz.; enz.,

Agentuur van het gerenommeerde LANS' EXTRA STOUT, door meer dan duizend geneeskundigen in Nederland en verreweg door de meeste van Curaçao aanbevolen; van het heerlijke bier EL CIERVO, het deugdelijkste voor de tropische gewesten, om de geringe hoeveelheid alcohol, welke het bevat; van de ELIXIR DE CAPUCHINO, bereid door H. Suels, het groote en onfeilbare geneesmiddel voor de spoedige genezing der vrouwenkwalen.

Alles tegen schappelijke prijzen.

BALEN HOLLANDSCH HOOI

à 50 KG. p. BAAL

— BIJ —

A. J. L. STUMPF.